

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

10. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

Duchovní zápas

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 3. ledna 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Virgilius z Arles

Libor Rösner
- strana 4 -

Svatopostní meditace

Kardinál
Joachim Meisner
- strana 5 -

O jedné vlastnosti vyznání víry

Jaroslav Durych
- strana 6 -

Laus - místo vyvolené k obrácení duší

Maria Zboralská
- strana 7 -

Odpuštění

Z dopisu
sv. Františka z Assisi
- strana 9 -

„Lev z Münsteru“

Dom Antoine Marie OSB
- strana 10 -

Heřman Josef (22)

Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Ježíš snát z kříže, křížová cesta v Rožnově pod Radhoštěm (foto © Jiří Koleček)

Duchovní zápas

Katecheze papeže Františka při generální audienci

3. ledna 2024, Řím, aula Pavla VI.

Mt 3,13-15

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Minulý týden jsme se seznámili s tématem neřeší a ctností. Připomíná duchovní zápas křesťana. Duchovní život křesťana totiž není pokojný, přímočarý a bez výzev; naopak, křesťanský život vyžaduje neustálý

boj: křesťanský boj o udržení víry, o obohacení darů víry v nás. Není náhodou, že první pomazání, které každý křesťan přijímá ve svátosti křtu – pomazání olejem katechumenů – postrádá jakoukoli vůni a symbolicky oznamuje, že život je zápas. Ve starověku totiž bývali zápasníci před soubojem pomazáni po celém těle, jednak aby si zpevnili svaly a jednak aby

jejich tělo dokázalo uniknout ze soupeřova držení. Pomazání katechumenů tak ihned dává najevo, že křesťan není ušetřen boje, že křesťan musí bojovat: i jeho existence, stejně jako existence všech, musí sestoupit do arény, protože život je sled zkoušek a pokušení.

Známý výrok připisovaný abbému Antoninovi, prvnímu velkému otci mnišství, zní takto: „Odstraňte pokušení, a nikdo nebude spasen.“ Svati nejsou lidé, kteří byli pokušení ušetřeni, ale lidé, kteří si dobře uvědomují, že svody zla se v životě

Pokračování na str. 13

Chci být spasen? Ano! Tak proč beru na lehkou váhu Boží varování a výzvy k obrácení? Proč mám v oblíbě svůj hřích, proč jej nedokážu opustit? A co tedy konkrétně mám udělat pro to, abych napravil svůj život, svůj vztah k Pánu Bohu? – To všechno jsou zásadní otázky našeho duchovního života, na něž můžeme hledat odpověď v textech tohoto čísla Světla.

O svoji spásu vedeme duchovní zápas – to je skutečnost dobře známá, a přesto se na ni neustále zapomíná. V jakém smyslu? Vzpomeňme jen, když se nám něco nedaří, jsme negativně postižení událostmi zasahujícími náš život a je tím třeba i znejistěna naše víra... Ale to patří k onomu duchovnímu zápasu o spásu našich duší! A proto je třeba bojovat duchovními zbraněmi...

Čtème pozorně dnešní liturgická čtení! Nemáme před sebou reálný obraz našeho života? Děláme špatné věci a hřešíme podobně jako pohané, a snad si dokonce zacpáváme uši a uzamykáme bránu svého srdce, abychom neslyšeli slova pravdy, která odhalují naše pravé smýšlení a nemoc duše. Pán Bůh nám však zasahuje do života, protože jeho touhou je spása naší duše a návrat do jeho nebeského království. Někdy jsme ve svém odpírání vůči Bohu tak zatvrzeli, že pro Pána je poslední možností použít „tvrdou ruku“, aby nás přiměl k obrácení. (str. 3) Asi jsme to již i zažili a snad s odstupem času jsme byli dokonce vděční, že nás

Editorial

Bůh přísně napomenul skrze bolest či utrpení... Zde si připomeňme Pavlova slova z listu Efezanům o naději, kterou máme díky výkupné smrti Pána Ježíše: i když jsme mrtví pro své hříchy, s Kristem můžeme být vzkříšeni k životu! A jak říká Janovo evangelium: On je světlem vyvádějícím z temnoty hříchu a smrti, za kterým je však potřeba jít a nežůstávat ve vlastní temnotě, v níž je nám svým způsobem dobře – v domnělé skrytosti nemusíme měnit své zvyky a vést jiný život. Benedikta, vizionářka z Laus, mnohé v takovém případě usvědčila z mylného smýšlení (str. 7-9): život ve světě totiž jednou pomine a nastane pro každého z nás věčnost, která nepomijí, nebe, či peklo... Není tedy jedno, jaký život vedeme, a jen samotná víra nestačí – musí být spojená se skutky, jinak je mrtvá (srov. Jak 2,14-17). Jsou to spojené nádobý: víra a skutky.

V době postní rozjímáme o Kristově utrpení a o díle spásy, nabízené z kříže. Ovšem každý náš hřích, ba ještě hůře – záliba v nějakém hříchu je ve své podstatě výsměchem vykupitelskému dílu, které Trojediný Bůh vykonal. Je to tvrdá řeč? Dost bolí? Ale přiznání, že nejsem na tom ve vztahu k Pánu a ke spásě úplně nejlépe, je prvním krokem k nutné nápravě, k níž nás milosrdný Bůh neustále vyzývá – skrze Pannu Marii,

své proroky, svaté kněze, mystiky... Do ba postní se tak může stát díky intenzivnějšímu pohledu na Ježíšův kříž čásem, kdy uvedeme svůj život do souladu s Boží vůlí, jež jediná je bezpečnou navigací na cestě spásy. (str. 5) Ještě máme do konce postního období pár dnů, můžeme tedy vyhodnotit, kam jsme se v letošním postu ve vztahu k Pánu Bohu posunuli, zda není nutné větší obrácení, než jaké jsme doposud byli ochotni uskutečnit...

Máme-li před očima trpícího Krista, nelze přehlédnout spolu s ním trpící jeho Matku, Pannu Marii. Také ji vděčíme za dobrodiní spásy. (str. 6) Nezapomínejme na ni ve svém každodenním duchovním boji, neboť ona je Spoluvykupitelkou, jejíž touha po našem věčném životě v Božím království je totožná s úmysly jejího Božského Syna.

A na závěr ještě zmiňme i pro dnešní dobu příklad člověka, jenž odvážně bojoval proti ďábelským ideologiím své doby, a proto se honosí titulem „Lev z Münsteru“ – bl. Klement August von Galen. (str. 10-11) Nemůžeme zde v pár slovech rozvést do hloubky jeho myšlenky a skutky, ale: pozorně čtème úryvek jeho kázání z 3. srpna 1941 – nehovořil snad o současném stavu světa?

Svěřujeme spásu svoji i druhých lidí vždy do rukou Božích, ale nežůstáváme s těma svýma rukama v klíně... Svätý Heřman Josef (str. 12-13) nám v tom slouží jako dobrý příklad.

Daniel Dehner

Slova prvního čtení, převzatá z 2. knihy Kronik, nemůžeme číst, aniž by nám bylo nápadné, že platí plně i pro lidskou společnost dnešních dnů. Všichni se dopouštějí nevěrnosti. Napodobují pohany a znesvěcení vstupuje až do Hospodinova chrámu. Na Izrael nakonec těžce dolehla Boží muka. Není na místě obávat se, že podobné následky hrozí i nám? Pán měl tak dlouho soucit se svým lidem, až musel sáhnout ke své moci, *když už nebylo jiného léku*. Tomuto kroku předcházela četná varování, ale lidé se posmívali Božím poslům, pohrdali jejich slovy a tupili je.

To, čemu říkáme Boží trest, nastupuje jako poslední možnost, která má přivést Boží lid k obrácení. Nejdříve však Bůh *bez ustání posílá své posly*. Nelíbí se ti, co od nich slyšíš? Připadá ti jejich hlas jako nepřijatelné vyhrožování? Uvědom si dobře, kdo je posílá. Je to sám Bůh, *protože má soucit se svým lidem a se svým příbytkem*. Jasným znamením jeho otcovské starostlivosti je jeho vytrvalost, s jakou *bez ustání* posílá své posly, ačkoliv je ani kněží ani lid nechtějí slyšet. Proč se dostává Božím prorokům takového znevažování a tupení? Protože chybí dobrá vůle k obrácení. Přijmout a uposlechnout prorocký hlas znamená uznat, že způsob života, jaký jsme si oblíbili, se vůbec nelíbí našemu Bohu. Ale protože nám se nelíbí, že bychom ho měli změnit, nevidíme nic snazšího, než se jim *vysmívat a pohrdat jimi*. Vůbec si přitom nepřipouštíme, že tím nepřestávají být vyslanci Nejvyššího. Jejich poslání a věrohodnost nezávisí na obecném dobrozdání. Jestliže nedbáme na Boží posly, pohrdáme jeho vlastním slovem a to nutí milosrdnou lásku, aby promluvila takovým způsobem, který nepřipouští žádné pochybnosti. Může se nám zdát, jako by Bůh byl bezcitný, ale skutečným důvodem, proč musí promluvit s větším důrazem, není jeho tvrdost, nýbrž taková míra naší zatvrzelosti, která nás učinila hluchými.

I nejtvrdsí Boží dopuštění zde na zemi je ve skutečnosti projevem jeho nejdobrotivějšího milosrdenství, neboť všim sleduje jen naši spásu. Můžeš se o tom přesvědčit, když navštívíš Izraelity v jejich zajetí a sleduješ, jak přispělo protiventství ke změně jejich smýšlení. Ti, kteří se ve své vlasti protivili svému Pánu a ani neváhali znesvěcovat jeho chrám, nyní v cizí

Temno a světlo

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Světlo přišlo na svět,
ale lidé milovali více tmou.*

zemi pláčou a prohlašují: *At se mi jazyk přilepí k patru, když nedám přednost Jeruzalému před každou jinou radostí.*⁽¹⁾ Až lid obnoví svou věrnost, poslušnost a úctu, Bůh na znamení přízně obnoví svou svatyni. Ten, kdo dopustil, aby pohané pobořili jeho chrám, může způsobit, aby ho sami opět zbudovali. Všechny Hospodinovy kroky směřují jen k našemu dobru, i když se nám zdají nejdříve tvrdé a nepochopitelné. *Za to, že jsme zachráněni, máme děkovat Boží dobrotě*, která se projevila v tom, že na nás dopustila souzení, které nás očisťuje. Je to stejná dobrota a péče, jaká se ozývala z nevyslyšeného varování proroků. Nebylo by lépe včas se pokorit a nastoupit v dobrovolném odříkání cestu pokání a obrácení dříve, než si vynutíme, aby na nás dolehla Boží pravice?

Poučen touto starozákonní zkušeností, navštiv Spasitele, který na toto téma rozmlouvá celou noc s Nikodémem, a hledej u něho právě poznání stejně upřímně jako tento člen velerady. Nestěžuje si Pán právě na to, *že lidé milují více tmou než světlo?* Co má říct teprve dnešním lidem, kteří *nepřicházejí ke světlu* a ani *nesnesou zdravé učení?*⁽²⁾ Ježíš se nespokojí s tím, že je hlásá, ale doloží je vlastním životem a smrtí. Všimni si dobře, jak se vyjadřuje o svém výkupném utrpení: bude *vyvýšen*. Jeho dobrovolná smrt neskončí ponižením a zmarem, ale jeho *vyvýšením* a slávou.

Utrpení se zdá nepochopitelné, pokud zůstává nepochopen hřích. Jak však pochopit skutečnost, že omezený tvor může páchat zlo nekonečného rozměru? Čím víc se ti zdá kající odříkání nepřijatelné a hřích naopak přijatelný, tím více přemýšlej nad skutečností, jakou cenu musel za hřích tvora zaplatit sám Bůh. Chtěli dosáhnout toho, *aby nikdo nezahynul, dal svého jednorozného Syna, aby byl povýšen na dřevo kříže*.

Jestliže Bůh od tebe očekává očistění, které bolí, nedivá se na tebe nezúčastněně. Chce tvé utrpení zhodnotit tím, že je připojí ke svému vlastnímu utrpení. Dří-

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylona všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let.

V prvním roce perského krále Kýra vzбудil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? At

Dokončení na str. 6

ve než se bolest dotkne tebe, již dávno v nekonečné tvrdosti sevřela Boží Srdece. To má pro tebe cenu jen tehdy, když jsi s Pánem a souhlasíš a přijímáš jeho vůli. Tvoje svoboda zůstane vždy tak nedotknutelná, že tě Bůh ani svou smrtí nemůže donutit, abys mu uvěřil, když sám nechceš. I když tě vykoupil, můžeš dále *milovat tmou* a šlapat po jeho lásce.

Můj Ježíši, pomoz *mé nevěře*,⁽³⁾ dokonce *mé znovuzrození*, abych *nechodil ve tmách!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 137,6; ⁽²⁾ srov. 2 Tim 4,3;

⁽³⁾ Mk 9,24.

Svatý Virgilius z Arles

V tomto díle seriálu o svatých a blahoslavených se opět vypravíme do dávných dob. Ocitneme se v dnešní Francii a projdeme dvěma kláštery a jedním biskupstvím, které mají společného jmenovatele – sv. Virgilia z Arles, jenž stál v jejich čele. Tyto instituce se mohou chlubit, že je řídil muž, který se řadí mezi světce. Arles bylo sídelním městem Virgiliovy diecéze a stalo se jeho přídomek v seznamu světců.

Svatý Virgilius přišel na svět někdy kolem poloviny 6. století v jihofrancouzské Akvitánii a pocházel z významné aristokratické rodiny. Tento původ mu zaručoval netušené možnosti, on však raději zvolil zášerí kláštera sv. Honoráta v Lérinsu na ostrově ležícím jižně od Cannes, aby zde rozjímal o netušeném, ale i tušeném bohatství víry.

V tichu kláštera též pilně studoval církevní otce a jejich moudrost se spolu s vrozenou mírností a nabývanou stále větší zbožností podněcovaly utváření Virgiliovy osobnosti. Byl pevným pilířem lérinské mnišské komunity a vzorem pro její členy, kteří ho pro všechny vyjmenované vlastnosti zvolili za opata. Svůj úřad zastával poctivě a svědomitě.

V čele lérinské komunity nezůstal navždy, v roce nám bližší neznámém ji opustil a vydal se do pevninského kláštera sv. Symfoniána v Autunu, kde se příběh opakoval – Virgilius si získal srdce i uznání osazenstva kláštera a stal se na základě volby jeho představeným. Nového opata si cenili nejen jeho duchovní synové, ale i takový velikán, jakým byl sv. Augustin z Canterbury, který opatství navštívil při své cestě do Anglie, kde měl z pověření papeže spolu se čtyřicítkou mnichů-misionářů započít misie mezi tamními pohany.

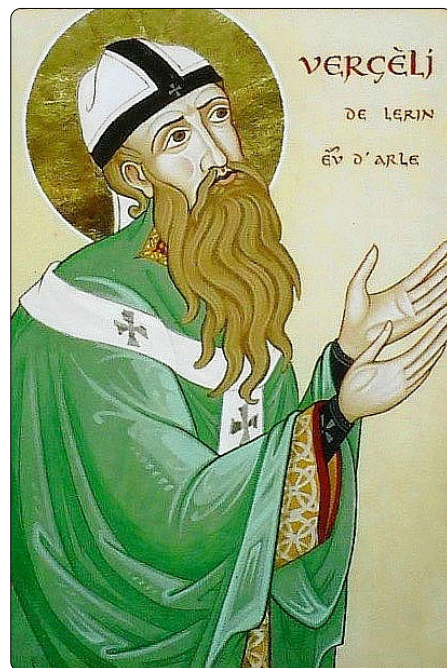
Virgilius mu byl velkou oporou v tomto bohulibém díle, pomáhal mu radou i finančně, např. mu zaplatil loď na plavbu do Anglie a později ho povzbudil, když

při obrovském přetížení povinnostmi a vystávajícím problémům klesal na mysl. Virgilius tak má svůj podíl na obrácení královského páru a velké části ostrovní šlechty.

A nejen tento světec měl ctihodného opata Virgilia v úctě. Když Liceriovou smrtí osířel biskupský stolec v Arles, zvolili léta Páně 588 okolní biskupové a diecézní kněží novým ordinářem arleské diecéze opata z Autunu. Z doslechu ho znal i věřící lid diecéze, který volbu s radostí uvítal.

Pod Virgiliovým vedením začala diecéze vzkvétat a nemám tím na mysl jen kamenné „květy“ nově vystavěných klášterů a kostelů, mj. katedrálu sv. Štěpána (Saint-Étienne). Diecéze se vzmohla duchovně, víra zde prožívala druhé jaro. Sám Virgilius šel opět ostatním příkladem, modlitba a skutky činné lásky byly u něj na prvním místě, žil velice činorodě, s živým zájmem o svěřené stáde. Šířil v něm také úctu ke sv. Trofimovi, svému předchůdci na arleském biskupském stolci žijícímu ve 3. století, jehož oblíba dosáhla mezi věřícími takového rázu, že se u jeho hrobu v Arles zastavovali na své cestě do Santiaga de Compostela.

Virgilius se navíc těšil přízni samotného sv. Řehoře I. Velikého. Tento světec na Petrově stolci jmenoval arleského biskupa svým vikářem pro celou Galii, tj. zhruba dnešní Francii, čímž se stal prostředníkem mezi galskými biskupy a Sva-

Svatý Virgilius z Arles

tým stolcem. Občas se mezi nimi vyskytly neshody, avšak z jejich korespondence vyplývá, že papež ho pověřil vysvěcením Augustina z Canterbury na biskupa, až se bude vracet z Anglie, což je důkaz o naprosto jedinečném respektu, jaký Virgilius u tohoto velkého papeže měl. Řehoř I. ho rovněž nabádal, aby se ve vztahu s nevěřícími řídil spíše duchem lásky než přísností. Reagoval tím na zprávu, že Virgilius ve své horlivosti obracet židy neváhal někdy použít dokonce násilí. Přiměl ho též, aby svolal synod proti simonii, kterýžto nešvar se v té době všude možně šířil.

Taktéž jiní vysocí představitelé církve vyjadřovali svým jednáním, jak dalece si Virgilia váží, za všechny případy uvedme například spor biskupa z Narbonne a jeho sousedů, v němž si za zprostředkovatele smíru vybrali Virgilia.

Blahodárné působení sv. Virgilia v arleské diecézi, kam jej poslal Bůh, skončilo po dvaadvaceti letech jeho odchodem na věčnost. Zemřel léta Páně 610 (občas se vyskytne také letopočet 618) a jeho liturgická památka se slaví 5. března.

Virgilius se zapsal do srdcí lidí, jakož i do jejich paměti nejen svými zásluhami, nýbrž i svým darem uzdravování. Hovoří o tom všechny Virgiliovy dobové životopisy. K uzdravování docházelo také po jeho smrti, často v souvislosti s návštěvou jeho hrobu v kostele sv. Salvátora, jehož stavbu svého času inicioval.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Modlete se a obnovte svá srdce, aby dobro, které jste zasely, zrodilo plod radosti a jednoty s Bohem. Plevel zachvátil mnohá srdce a stala se neplodnými, proto vy, dítě, buďte světlem, láskou a mýma vztaženými rukama v tomto světě, jenž žízní po Bohu, který je Láska. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. února 2024

Svatopostní meditace

Lidský život je ohrožen tím, že zbytní a přebují. Nedbá na míru, překračuje meze. Co to znamená? Jestliže řeka trvale vystupuje z břehů, ztratí své řečiště, zanese je písek a kalem, není už schopná nosit loď a pohánět turbíny. Nebo když strom roste nekontrolovaně, vyroste do výšky a nenese žádané plody.

Velkou metlou lidstva je rakovina. Rakovina znamená, že dojde k růstu tam, kde již nic růst nemělo. Nádory se zvětšují a zabíjejí lidský organismus. Jaká je tu pomoc?

Řeku je nutno zregulovat, aby nevystupovala z břehů a zachovala si svou hloubku. Strom je třeba ořezávat, aby nevyháněl do výšky a přinášel plody. Nádor je třeba odstranit, aby se člověk udržel ve zdraví. Směr je ve všech případech jasný: v zájmu celku redukovat věc zpět na správnou míru.

Něco podobného se děje ve světě umění. Nejlépe to vidíme u sochařství. Sochař redukuje kamenný blok na plastiku, kterou v něm vidí, a zbavuje jej tak přebytečného materiálu. Tvarování skrze redukci. To platí i v jiných druzích umění: v hudbě je nutno redukovat hluk na melodii, malířství a literatura se musí koncentrovat na to podstatné a odbourat všechno vedlejší. To platí rovněž pro člověka, jeho duchovní bytost a lidský profil. Jestliže se má Boží umělecké dílo vydařit, musí se udržet v mírách daných Bohem a redukovat všechno to, co tyto míry překročilo.

Předvelikonoční postní doba je pozváním k redukci, abychom měli větší podíl na skutečnosti Boží i lidské. Tak zvané tři evangelní rady nás vyzývají, abychom „zpodstatnili“ náš život. Říkáme jim evangelijní rady, protože evangelium je přísně nenařizuje, nýbrž přivádí nás do jejich blízkosti jako k dobrému návrhu. Bohužel, my jsme je přenechali pouze řeholníkům, protože ony skutečně stanoví základ života křesťanů v řeholi. Jsou to chudoba, čistota a poslušnost. I pro křesťany uprostřed světa mají však nezastupitelně velký význam, i když zde nabývají poněkud jiné podoby než v klášteře.

Chudoba

Podívejme se třeba na chudobu. Chudoba není v první řadě zřeknutí se vlastnictví, nýbrž taková nekonečná důvěra

v bezmezném Boží bohatství a taková láska k chudým lidem, že nás uschopňují, abychom se kvůli druhým stali chudšími. Heslo k chudobě zní „dávat“. Pán nám říká: *Blaženější je dávat než dostávat.* (Sk 20,35) V tomto smyslu dělá ctnost chudoby člověka chudým a blaženým. Smysl postní doby spočívá v první řadě ve zdrženlivosti v jídle a pití, abychom tak získali možnost pomáhat chudším lidem. Půst a almužna, jak říká stará církev, to je jedna dvojice pojmů.

Chudobu podle horského kázání mohou doslova a do písmene praktikovat všichni, ale také na ni všichni mohou zapomínat. Žebrák může žít jako postižený kapitalista a kapitalista jako chudý, např. sv. František z Assisi. Odkládáme-li přebytky, soustředíme se na to podstatné. Opuštění toho, co je vedlejší, dělá z lidského díla dílo umělecké, tzn. obdarovává druhého skutečností tak, jak si ji Bůh představoval.

Čistota

Čistota je síla, která chrání člověka před tím, aby nehořel jako sopka, až zbude jen sám popel. Přeloženo do společenské skutečnosti, můžeme ji přirovnat k hnutí, které chrání naše životní prostředí, abychom budoucím generacím nezanechali pouze špínu a odpady, nýbrž svět, ve kterém je možné žít a ve kterém se žít vyplatí.

Čistota chrání člověka před tím, aby se nestal otrokem sexu. Čistota uschopňuje člověka, aby sexuální sílu integroval do své komplexní osobnosti, takže člověku napomáhá k harmonii, kráse a vnitřní svobodě. Je současně předpokladem pro tvorbu umělce, pro jeho pozeňvanou kreativitu. Čistota odstraňuje temné závoje žádostivosti z našich očí a z našich srdcí, takže můžeme vidět skutečnost správně a podle toho ji utvářet.

Krásné umělecké dílo musí ve svém bytí náležitě odrážet skutečnost. Tak jako se může obloha sama zrcadlit i v jasné vodě kaluže, tak se odráží skutečnost v čistém uměleckém díle, a tím je právě zhodnocuje.

Máme-li dnes hnutí, která si dala do svého praporu ochranu stvoření, ale vylučují přítom člověka s jeho tělesnou existencí, pak je není možno brát vážně. Kdo chce

chránit makrokosmos, ale ruší mikrokosmos svého vlastního těla, nikdy nedojde k cíli.

Poslušnost

A nyní se podívejme na evangelní radu poslušnosti. Bytí, to není jenom existence pro existenci, to je také bytí z Boží ruky. Od něho vychází povolání, požadavek. Postavit se čelem k tomuto požadavku a odpovédět na něj, to je poslušnost. Pravidla umělecké tvorby jsou jen jiným pojmenováním poslušnosti. Chování, které odpovídá skutečnosti, tedy respektuje výzvu bytí, obsahuje sebeovládající poslušnost.

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Tak formuloval Kristus tento pojem v modlitbě *Otče náš*. To jednoduše a prostě znamená: žít v rámci Boží výzvy, v rámci šíře jeho slova. Kdo poslouchá Boží slovo, patří tak samému Bohu. Být poslušný znamená dávat nárokům Božího slova přednost před vlastními žádostivostmi. To dává člověku patřičnou formu. To jej zachovává v řádu. Proto nám dal Bůh dvě uši, ale jen jedna ústa. Chtěl kvantitativní účinností těchto orgánů něco vyjádřit. Proto odpovídá skutečně lidskému chování více poslouchat než mluvit, totiž žít v poslušnosti k dimenzím stvoření. To by měl být program pro postní týdny, který se skutečně vyplatí.

Evangelní rady chudoby, čistoty a poslušnosti nám pomáhají uvést lidské bytí do souladu s Boží vůlí a tím uvádět do souladu i svět. Pak může skutečnost rozvinout své uzdravující síly. Jak nás učí moudří Západu, bytí je identické s dobrem, krásou, pravdou a jednotou. Čím více žije člověk ve shodě se svými „mírami“, tím je pravdivější, krásnější a sám v sobě sjednoštěnější s milujícím Bohem. K tomu nás vyzývá předvelikonoční postní doba, v níž se s pomocí Boží milosti můžeme stávat chudými, čistými a poslušnými. Zní to jako něco ze vzdálené minulosti, ale ve skutečnosti je to přímo neuvěřitelná orientace pro budoucnost. Myslím, že to stojí za to, přiložit ruku k dílu. Jako umělec ke svému dílu, tak by měl přistoupit s Boží milostí každý člověk sám k sobě.

Z archivu Světla

O jedné vlastnosti vyznání víry

Všimneme-li si pozorněji vyznání víry, třebaš apoštolského, můžeme pozorovat, že toto vyznání je mimo jiné též modlitbou chvály a že tato chvála se především obrací, a to od samého začátku až do konce, k Panně Marii. Není v ní totiž ani jediného článku, který by se jí nedotýkal jako Matky Spasitelovy. Nejlépe to pocítíme, říkáme-li apoštolské vyznání víry s pohledem upřeným na její obraz.

Sledujme tedy postupně. Bůh Otec se především nazývá Otcem proto, že je otcem svého jediného Syna, jehož byla matkou. Jeho všemohoucnost se pak projevila nejvíce tím, že učinil, aby se tento Syn narodil z ní. Stvořil-li nebe a zemi a všechny věci viditelné, ukazuje se tím, jak velký jest ten, který si vyvolil Marii za matku svého Syna, i jak velká je Panna Maria tímto svým mateřstvím. V její chválu se pak ovšem obracejí všechny články víry, které mluví přímo o jejím Synu. Věříme-li v něho jako Pána našeho, který přišel vykoupit nás i duše v předpekli, děkujeme

tím Matce, která nám dala takového Syna, chválíme ji tím a koříme se jí. Při slovech *Et incarnatus est* (podle nové úpravy o Vánocích) pokleká při mši kněz i věřící a klanějí se tomuto tajemství, kterým bylo učiněno, že v lůně panenském počat byl Bůh pravý z Boha pravého. A vyznává

A to právě je i vrcholem cti Panny Marie, že v jejím těle se počal Bůh, a to bylo i bude její nejvyšší radostí a právě této její radosti se koří církev na kolenou ...

se tím slavně, že byl počat z Ducha Svatého, čili že nejvyšší úkon Ducha Svatého udal se právě v ní. Jak mocné a nadsmyslové je toto tajemství a jak nesmírná může být radost z něho plynoucí, to se ukázalo na mučednících, kteří se vyznání víry modlili uprostřed muk pro svou útechu i pro své potěšení. Blahoslavený Do-

menech Jorgé, který byl v Japonsku roku 1819 mučen pomalým ohněm, modlil se vyznání víry uprostřed muk hlasitě a s velkou radostí, a právě když dospěl ke slovům *Et incarnatus est*, udusil plamen pokračování a mučedník po těch slovech skončil. A zajisté není třeba se přiti o to, byla-li to náhoda, že dospěl právě k těm slovům. Je totiž Matka Boží královnou mučedníků i vyslyšela tedy tu prosbu ve chvíli, kdy dosáhla svého vrcholu. A to právě je i vrcholem cti Panny Marie, že v jejím těle se počal Bůh, a to bylo i bude její nejvyšší radostí a právě této její radosti se koří církev na kolenou, připomíná ji slavnostně a toto připomínání je i největší radostí křesťanů a nejkrásnějším článkem katolické víry, který může na srdce působit tak mocně, že toto srdce zahyne spíše jeho sladkostí než silou ohně.

Připomíná-li se, že Kristus trpěl, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, děkuje se tím za dobrodiní spasení i jeho Matce a zároveň se tím oslavuje i její bolest, která se proměnila v radost ze vzkříšení, a vírou v Kristovo vstoupení na nebesa se uzavírá oslava jejího života pozemského.

Pak následuje článek: Odkud přijde soudit živé i mrtvé. Tím uznáváme své poddanství i své otroctví, vydáváme se dobrovolně do rukou jejímu Synovi a zároveň se uchylujeme i k ní jako Matce tohoto Soudce se všemi důsledky tohoto vzájemného poměru.

Vírou v třetí božskou Osobu se uzavírá kruh rodiny, do které byla pojata Matka Boží. Duch Svatý byl nositelem lásky. On to byl, který zastínil Pannu Marii.

V následujících člancích až do konce se pak chválí a velebí dílo, na kterém Matka Boží má velký podíl. Nebylo by bez ní svaté církve obecné, ve kterou nejen věříme, nýbrž za kterou i děkujeme. Nebylo by svatých obcování. A posléze nebylo by bez ní života věčného.

Znamená pak či znamenat má slovo *věřím* právě tolik jako *doufám* a právě tolik jako *miluji*. Je vyznání víry zároveň vyznáním naděje a vyznáním lásky. Je zároveň vyznáním vděčnosti a chvály. Jistě to tedy stačí, aby se uznalo, že apoštolské vyznání víry je též převhodným a překrásným uctěním Panny Marie.

*Na hlubinu, roč. XI., č. 9, 11/1936
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení - Ef 2,4-10

(Bratři!) Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše.

Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Evangelium - Jan 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.

Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.

Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Laus - místo vyvolené k obrácení duší

Ve Světle č. 6 a 7/2024 jsme představili francouzské Laus jako místo prvního mariánského zjevení v Evropě a některé zázraky, které se na tomto poutním místě udály. Maria Zboralská se v dalším svém článku vrací k Matce Boží, které záleží na záchraně každého člověka od věčného zavržení: při zjeveních v Laus se představila jako Útočiště hříšníků. A vizionářka - pasačka Benedikta byla obdařena nadpřirozenou milostí čtení v lidských duších a pomáhala poutníkům dobře se připravit ke svaté zpovědi. Téma vhodné k rozjímání zvláště pro dobu postní, a tak milý čtenář jistě rád pomine, že některé skutečnosti jsou mu již známy ze zmíněných předchozích čísel Světla.

Malá obec Laus ve francouzských Alpách se stala dějištěm mimořádných událostí. Právě tam se od května roku 1664 zjevovala po dobu 54 let Panna Maria prosté pasačce Benediktě Rencurelové. První čtyři měsíce se jejich setkání odehrávala v Údolí pecí, kde dívka pásávala ovce. Dotázána dne 29. srpna, kým je, se „Krásná Paní“ vůbec poprvé představila: „Jsem Maria, Matka Ježíšova.“ Poslání, kvůli němuž se Benediktě zjevovala, ozřejmila o měsíc později v kapličce v Laus: „Vybrala jsem toto místo k obrácení duší. Požádala jsem o ně svého Syna pro obrácení hříšníků a on mi je dal.“

Laus se skutečně od začátku stalo útočištěm hříšníků. V *Rukopisech z Laus* (několikasetstránkovém deníku zachycujícím události, sepsaném za života vizionářky třemi kněží a soudcem) jsou zaznamenány případy lidí, kteří spáchali závažné pře-

stupky a kteří se následně s lítostí smířili s Bohem a započali nový život. Jenom v roce 1689 najdeme informaci o dívce, která zavraždila svého strýce; o důstojníkově, jenž se pokusil znásilnit patnáctiletou dívku, kterou, když se bránila, zabil; o ženě vydávající se za řeholní sestru, přitom ve skutečnosti matku šesti dětí, které usmrtila hned po narození... „*Neexistuje tak špatný ani zkažený křesťan, který by přibyl do Laus a nevracel se odtud zahrnutý milostmi. Obrácení duší uvízlých v bahně hříchů po mnoho let[...] svědčí o nekončícím počtu zázraků, které Bůh vykonal na přímluvu své dobré Matky,*“ napsal jeden z autorů *Rukopisů z Laus*, François Grimaud.

Benediktina role

Do zachraňování hříšníků se s velkou vervou vrhla rovněž Benedikta Rencurelová, již se Matka Boží zjevila. Pasačka se neúnavně modlila a podstupovala pokání

za obrácení duší. Zpovědníkům tlumočila Mariiny zprávy: aby byli ve své službě horliví, dobrosrdeční, trpěliví a plni milosrdenství vůči hříšníkům. Nejvíce milosrdenství aby pak měli pro největší hříšníky; aby kladli důraz na pokání a zadostiučinění a aby od penitentů vyžadovali vyznání hříchů a nepřístupování ke svatému přijímání svatokrádežně (ve stavu těžkého hříchu).

Nejpozoruhodnější bylo to, že k realizaci svého poslání přivádět lidi k Bohu obdržela Benedikta dar čtení v lidských srdcích, jak to známe např. u sv. Jana Maria Vianneye či u sv. Otce Pia. Spočíval v tom, že když vizionářka pohlédla na daného člověka, viděla jako v zrcadle celou pravdu o něm. Znala tajemství jeho srdce, jeho minulost, ba i budoucnost. Viděla nedostatečnou lítost, nevyznané hříchy i záměry. Tyto vize pasačka nevyužívala k tomu, aby se nad druhé vyvyšovala, případně aby jim bezcílne připomínala zlo, ale aby lidem pomohla připravit se ke zpovědi a ve svátosti smíření se smířit s Bohem. Benediktina role byla o to důležitější, že ruku v ruce s tím, jak se zvěst o zjeveních Panny Marie a o zázračných uzdraveních v Laus roznesla do širého okolí, přicházeli do Laus poutníci po tisících.

V roce 1681 se sem vypravil i muž podvádějící svou manželku. Přál si její smrt, aby se mohl oženit se svou milenkou. Benedikta mu otevřela oči a předestřela před ním hřích, v němž vězel, načež ho vybidla k nápravě a řekla mu, že pokud se neobráť, čeká ho věčné zavržení. Říkala mu to nicméně tak vlídně a s takovou spoluúčastí, že tím byl dotčený velmi silně pohnut. Litoval svého hříchu, připravil se ke svátosti smíření a vyznal Bohu své hříchy. Předsevzal si, že vše napraví, a požádal vizionářku, aby se za něj modlila.

Jindy se Benedikta otázala jistého krejčího, který šil kněžím sutany, zda použil všechnu látku. Když muž přisvědčil,

Pindreau, jedno z míst zjevení

zeptala se ho: „*Jak tedy vysvětlíte ty čtyři tkaniny, které vám zbyly? Proč jste si je přivlastnil? Právě těmito skutky směřujete k zavržení.*“ Krejčího překvapilo, že se jeho krádež prozradila, vyjádřil lítost a od té doby byl příkladem pro všechny, jak uvádějí *Rukopisy z Laus* v zápisu z roku 1677.

Velký ohlas mělo obrácení celé vojenské posádky z pluku pěchoty z Touraine. Dne 8. prosince 1684 se vojáci vydali v procesi na toto poutní místo. Zapůsobilo na ně tak mocně, že všichni přistoupili ke svátosti smíření. Po návratu do kasáren se přestali rouhat, začali se modlit a písemně požádali kněze o další vedení na duchovní cestě. Do Laus tehdy s nimi nešel plukovník Jehan de Boilly, markýz Souvigné. Když však pozoroval účinek, jaký na jeho podřízené pouť měla („*po většinou pro zábavu žijící pijaní a zloději se náhle stali skromnými a pokojnými jako bohoslovci*“), vydal se sem i on. V dopise matce poté referoval: „*Moji vojáci měli pravdu; nedá se vkročit na toto požehnané místo a nepocítit přitom žal nad svými pochybeními a nezahořet touhou po nápravě. Jaké rozpaky se zmocnily mne, pyšného nadutce, cynického libertina, vychloubačného rozumbrady, když jsem podle jejího terciářského hábitu poznal vizionářku a uviděl, že ke mně míří. (...) Polohlasně ke mně promluvila: »Jste zde jako věřící člověk. Nejdůležitější je dobrá zpověď, ale také je nutná lítost.« (...) Mši svatou jsem strávil po Benediktině boku, načež jsem ji následoval k dobrému knězi, který, když zjistil, že pa-*

třím k pluku z Touraine, začal mi vyprávět, jak všichni moji skvělí vojáci zakusili lítost a že při zpovědi prokázali takovou horlivost, že tím zpovědníka až vyvedli z míry. Odvážil jsem se doufat, že jsem za nimi nezůstal pozadu.“

O hříchu a svobodné vůli

Soupis četných obrácení, k nimž v Laus došlo a stále dochází, je dokladem toho, jak moc Matce Boží záleží na přivedení všech hříšníků ke svému Synu. Vždyť hřích je největším lidským neštěstím a jeho konečným důsledkem je peklo – tragické vyústění života člověka nesmířeného s Bohem. Pán Bůh chce pro každého člověka nebe – věčné štěstí s ním. To je též povolání pro každého člověka na zemi. Žel, někteří neodpovídají na Boží pozvání a kvůli umíněnému setrvávání ve svých hříších, kvůli neobrácení se a rezolutnímu odvržení Božího milosrdenství vstupují na cestu vedoucí k zavržení. Bůh člověka stvořil jako svobodného, tudíž každý si může vybrat mezi štěstím v milosti a neštěstím setrvávání ve zlu. Matka Boží to Benediktě vysvětlovala při jednom zjevení v roce 1692: „*Výjev hříšníkům jejich hříchy a požádá je, aby se vyzpovídali, ale netrap se, jak máš ve zvyku, když se podle těchto varování nebudou řídit. Zachovej klid a učíš vše, co budeš moci, abys je získala pro Boha, ale potom odejdi a netrap se tím. Věz, že můj Syn touží spasit všechny, avšak ne všichni touží být spaseni. Ti, kteří budou tvá va-*

Benedikta, výřez z jediného obrazu namalovaného za jejího života

rování brát na lehkou váhu, složí jednoho dne Bohu účty.“

O důležitosti smíření se s Bohem svědčí rovněž fakt, že Panna Maria a s ní i Benedikta zdůrazňovaly, aby hlavní motivací připutování do Laus byla touha po změně života, nikoli jen fyzické uzdravení. Poutní je v tomto směru příběh spjatý s jistým mužem ze savojského Valloire, jenž do alpské svatyně připutoval, aby prosil Matku Boží o uzdravení svého pochroumaného ramene. Benedikta mu poradila, aby na tomto svatém místě myslel především na svou duši. Muž na ni dal a vyzpovídal se. Když vycházel z kostela plný radosti, že mu byly odpuštěny četné hříchy, byl uzdraven i na těle – mohl náhle ramenem pohybovat! Zmíněný příběh ukazuje, že toto je cíl fyzických uzdravení, zvláště těch, jež se dodnes dějí za pomoci oleje z lampy s věčným světlem v lauském chrámu. Zázračné navrácení zdraví má vést v první řadě k užšímu vztahu s Bohem. V roce 1667 Matka Boží přislíbila: „*Poutníci, kteří odeberou trošku oleje z lampy, potrou si jím tělo a s vírou mě poprosí o přímluvu, budou uzdraveni, poněvadž Bůh mi toto místo dal pro obrácení hříšníků.*“

Podmínky dobré zpovědi

V procesu obrácení hraje klíčovou roli svátost smíření. Ke zpovědi je nicméně zapotřebí dobře se připravit. Pomoci k tomu může pětice podmínek dobré zpovědi, které praktikovala i Benedikta.

4. května 2008 církev oficiálně uznala pravost zjevení v Laus – mše svatá s papežským nunciem, kardinály a biskupy

Nadpřirozený dar nahlížení do lidských duší, jimž Benedikta disponovala, sloužil k tomu, aby hříšníkům ukázala, jak důležitá je první podmínka dobré zpovědi – **zpytování svědomí**, tj. pravdivé poznání spáchaných hříchů. Názornou ukázkou této pravdy může být jistá dáma z vyšších kruhů, která přibyla do Laus a požádala Benediktu, aby ji doporučila nějakého zpovědníka. Dodala zároveň, že ve zpovědnici nepobude příliš dlouho, poněvadž nemá moc hříchů. „*Ale vždyť máte víc hříchů než záhybů na svých šatech,*“ odporovala ji Benedikta.

Druhou podmínkou dobré zpovědi je **lítost aneb opravdový žal** nad svými napáchanými hříchy. Matka Boží z Laus kladla na tento element obzvláštní důraz. Velice výmluvná je příhoda, která se zde udála v roce 1672. Benedikta si povšimla muže, jenž se vyzpovídal ze svých hříchů, aniž by nějaký vynechal. Když ovšem poklekl ke svatému přijímání, jeho obličej naráz zčernal. Vizionářka se zeptala Matky Boží na důvod tohoto úkazu a uslyšela odpověď, že penitent sice vyznal všechny své hříchy a žádný nevynechal, leč nelitoval je, a proto mu obličej zčernal.

Nesmí se zapomínat ani na třetí podmínku dobré zpovědi, již je **předsevzetí napravit se**, tj. předsevzetí nevracet se ke spáchaným hříchům. Ilustruje to rozhovor pasačky s jednou ženou ze Savojska. Benedikta jí řekla: „*Spáchala jste těžké hříchy proti čistotě. Jestli chcete do nebe, máte nejvyšší čas se obrátit, jinak bude jeho brána pro vás zavřena.*“ Opakovala jí to několikrát. Žena však na její varování nedbala, protože jí podle vlastních slov v životě nic nechybí, užívá si ho a pociťuje naprostou spokojenost. Kdyby se obrátila, musela by změnit své zvyky a vést jiný život. Benedikta jí oponovala: „*To ano, ale život pomine. A je třeba mít na mysli věčnost, která nepomijí. Tam čeká nebe, anebo peklo.*“

Čtvrtá podmínka dobré zpovědi se nazývá **upřímné vyznání hříchů neboli vědomých a dobrovolných skutků porušení Božích přikázání**. Jedná-li se o těžké hříchy, je třeba uvést, kolikrát a za jakých okolností je člověk spáchal. Záleží proto hodně na přípravě na zpověď. V den Zvěstování Páně – 25. března 1672 řekla Benedikta otci Peythieuovi: „*Jak úžasnou skutečností je zpovědnice! Ráno jsem u každé zpovědnice uviděla ďábla, a když se penitenti dobře*

zpovídali, dupal nohama a zatínal pěsti. Když se zpovídali špatně, smál se.“

Pátou podmínkou dobré zpovědi je **zadostiučnění Bohu a bližním**. Je spjata s pokáním, které zpovídající kněz ukládá při zpovědi penitentovi, a také s vlastními rozhodnutími ohledně zadostiučnění bližním (např. manželovi či manželce) za způsobené zlo. Tak tomu bylo v případě do Laus připutovavšího advokáta Blancharda z Forcalquieru, chorobně žárličího na svou ženu. Benedikta mu nejen připomněla důležitost zpovědi a pomohla mu připravit se na ni, ale také ho přiměla, aby do poutního chrámu přivedl svou choť a aby se vyzpovídala také ona. Blanchardova manželka ochotně vyslyšela Benediktinu výzvu a pranic přitom nedbala na nehostinné podmínky panující v horách v zimním období. Měla již ostatně zkušenost s olejem z Laus, kterým bylo zázračně uzdraveno jejich malé dítě. Manželé zde „*strávili společně devět dní,*“ píše P. Peryi, „*a když z tohoto svatého místa po obnovení manželských slibů odjžděli, chválili a velebili Boha a jeho Nejsvětější Matku.*“

Mariina poselství

Poselství Matky Boží z Laus je v první řadě výzvou k obrácení se. Dokud totiž člověk žije, může se otevřít působení Boží lásky a ve svátosti smíření obdržet milost odpuštění hříchů. Co je jisté: nejen v Laus nebo v polském poutním kostele Panny Marie, Útočiště hříšníků v obci Wieleń Zaobrzański dochází k zázračným návratům k Bohu, ale dochází k nim v každé zpovědnici na světě, v níž se odehrává dobrá zpověď. Pán Ježíš řekl sv. Faustyně: „*Řekni duším, kde že mají hledat útechy, to znamená v tribunále milosrdenství; tam jsou největší zázraky, které se neustále opakují. K získání tohoto zázraku není třeba podniknout dalekou pouť ani konat nějaké vnější obřady, nýbrž stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu a zázrak Božího milosrdenství se plně projeví.*“ (Deníček 1448)

Je záhodno neotálet a ve svátosti smíření se otevřít pro dar odpouštějící milosti milosrdného Boha a zakoušet zázrak uzdravení duší.

*Z Trwajcie w miłości 4/2023 přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)*

Odpuštění

Z dopisu sv. Františka z Assisi jednomu představenému – není přesně uvedeno, zda provinciálovi, nebo generálnímu ministrovi, bratru Eliášovi. Vznikl kolem roku 1220. Jedná se o odpověď na výhrady vůči jiným bratrům, kteří mu chtěli „bránit, aby více miloval Boha, svého Pána“.

Ministru bratru N.

Pán Ti žehnej!

Jak umím nejlépe, promlouvám k Tobě v záležitosti Tvé duše. Musíš pokládat za milost všechno, co Ti chce bránit v tom, abys miloval Pána Boha i lidi, i když Ti dělají stále těžkosti, a bratry i cizí, i když Tě tlučou. Jednej jen tak a nijak jinak. A to z pravé poslušnosti k Pánu Bohu a také vůči mně, protože jsem přesvědčen, že se zde skutečně jedná o poslušnost. Miluj ty, kteří Ti to působí, a nepřej si od nich nic jiného, když Ti Pán nic jiného nedává. Ano, miluj je právě proto a nechovej přání, aby právě kvůli tomu byli lepšími křesťany. To Ti více prospěje než poustevnická samota.

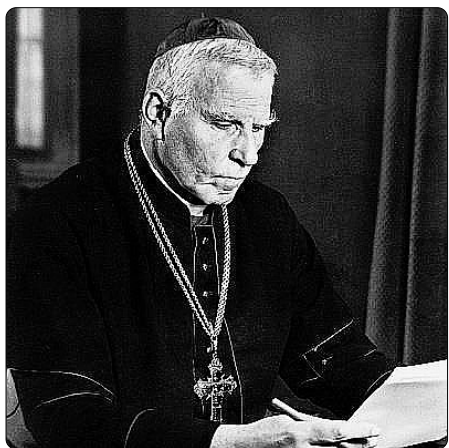
A ještě něco, podle čeho bych rád viděl, že skutečně miluješ Pána a také mne, jeho a Tvého služebníka, aby ses choval tak, aby nikdy nebylo žádného bratra, i kdyby jakkoliv strašně hřešil, kterého Tvoje oko zahlédlo, a on by přesto musel odejít, aniž by u Tebe našel smilování, které u Tebe hledal. A i kdyby vůbec nechtěl smilování, musíš se ho přesto zeptat, zda by je nechtěl přijmout. A kdyby se před Tvým zrakem ukázal tisíckrát, projev mu vždy více lásky než ke mně, abys ho získal pro Pána. Měj vždy s takovým člověkem slitování. Sděl to také kvardiánům, že jsi ze své strany rozhodnut takto jednat.

Červenec 1941. Třetí říše stojí na vrcholu své moci. Hitler zaútočil na sovětskou Rus. Nezdá se, že by brannou moc mohlo něco zastavit. Tu se nedávno rozhodl jeden německý biskup protestovat proti masivní eutanazii duševně nemocných. Na 60 000 osob, které by měly být v tichosti „eliminovány“, je již ve vyhlazovacích táborech. Biskup Klement August von Galen si nedělá iluze: když promluví, riskuje, že bude jako „nepřítel národa“ zatčen a popraven. Přesto pozvedá svůj hlas na kazatelně svého dómu. Tento odvážný pastýř, který byl později nazýván „Lvem z Münsteru“, byl prohlášen za blahoslaveného 9. října 2005.

Klement August se narodil 16. března 1878 na hradě Dinklage ve Vestfálsku. Byl dvanáctým z třinácti dětí hraběte Ferdinanda Heriberta von Galen a jeho ženy Elisabeth. Život na Dinklage byl těžký; ale přísná výchova byla posvěcená niternou vírou. Děti chodily denně na mši a byly hraběnkou osobně seznámeny s katechismem; od ní se naučily následovat Ježíše Krista a pozemský život chápat jako přípravu na život věčný.

Hlavní část svého školního vzdělání obdržel Klement August u jezuitů ve Feldkirchu. V říjnu 1897 se zúčastnil exercií v opatství Maria Laach a obdržel tam povolání ke kněžství. Po svém studiu teologie v Innsbrucku byl v roce 1904 münsterským biskupem vysvěcen na kněze.

Roku 1906 byl poslán do Berlína, do diecéze, která trpěla nedostatkem kněží; byl tam činný v různých farnostech. V průběhu ekonomické krize v roce 1923, která zruinovala miliony německých rodin, se farář von Galen obětavě zasadil

Bl. Klement August von Galen

„Lev z Münsteru“

Bl. Klement August von Galen (1878–1946)

za členy svého společenství, kteří se dostali do těžkostí, a založil pomáhající sdružení. Často pomáhal svým osobním majetkem: „*Bylo by opravdu zbytečné, kdyby po mé smrti zbyl majetek,*“ říkal. Jeho nejvyšším cílem ve všem byla však spása duší. Myšlenka na věčný život, která jej stále zaneprazdňovala, se stala neotřesitelnou oporou v bojích, které musel vést. Počátkem roku 1929 byl Klement August opět odvolán do Münsteru, kde převzal vedení farnosti sv. Lamberta. Poněvadž konstatoval jistou všeobecnou ochablost, zveřejnil roku 1932 brožuru: *Mor laicismu a jeho projevy*. Důrazně v něm povzbuzoval laiky v boji proti sekularismu a odkřesťanštění společnosti.

Dne 30. ledna 1933 se Adolf Hitler stal říšským kancléřem. Klement August nevěřil žádné důvěře do vůdce NSDAP, jehož učení a násilné postupy odsuzovaly německé biskupy.

Münsterský biskupský stolec byl od ledna 1933 neobsazen. Dne 18. července byl farář von Galen generální kapitulou zvolen biskupem – poté, co dva kandidáti před ním úřad odmítli. Ve svém prvním pastýřském listě komentoval nově zvolený biskup svůj volební výrok „*Nec laudibus, nec timore*“ následovně: „*Ani lidská sláva, ani lidský strach by mi nikdy neměly bránit, abych předával zjevenou pravdu, abych rozlišoval mezi právem a bezprávím, mezi dobrými a špatnými skutky, a pokaždé, když je to nutné, uděloval radu a varování.*“

Vysoce urostlý, v soukromém životě prostý biskup s horoucím srdcem působil skutečně majestátně, když vykonával pontifikální úřad. Miloval procesí, při kterých církev odhalením religiozní krásy nabízela vyrovnání se novopohanské mystice nacistických pochodů. Již v roce 1934 odsoudil biskup *Mýtus 20. století* Alfreda Rosenberga. Šéf ideologie NSDAP v něm zbožňoval německou krev jako zdroj přemýšlivého, skrze životní sílu utvořeného lidstva. Ve svém velikonočním pastýřském listě označil roku 1934 münsterský biskup toto učení za „klam pekla“ a připomínal v něm, že pouze krev Ježíše Krista prolitá na kříži nás může zachránit. Takové zauje-

tí pozice bylo nadšeně přijato katolickým obyvatelstvem Vestfálska. Biskup zopakoval rok poté: „*Nemůžeme bez povšimnutí vyznat, že je něco vyššího než rasa, lid a národ: neboť tomuto všemohoucímu tvůrci a Pánu lidu a národů, kterého všechen lid následuje, dluží lid uctívání a službu...*“

Bl. Klement August von Galen

Postoj münsterského biskupa k pronásledování Židů byl jednoznačný. Již roku 1934 odmítl antisemitismu jakékoliv ospravedlnění; jako biskup neopomenul žádnou příležitost k tomu, aby podtrhl, že křesťanství je zakořeněno v náboženství Izraele. Po pogromu říšské „křišťálové noci“ 9. listopadu 1938, když byla policií zapálena münsterská synagoga, nabídl biskup von Galen podporu ženě zatčeného městského rabína.

Dne 14. března 1937 zveřejnil papež Pius XI. v němčině vyhotovenou encykliku *Mit brennender Sorge* (S palčivou starostí), ve které odsoudil zbožňování lidu a rasy. Encyklika byla ihned zveřejněna münsterským biskupem; za největšího utajení ji nechal vytisknout ve 120 000 exemplářích, 40 % z nich ve vydavatelstvích odsunutých na pokraj církvi v Německu. Z nařízení biskupa byl text následující neděli čten ze všech kazatelen Vestfálska. Překvapeně gestapo se pomstilo odvetnými opatřeními.

Počátek roku 1939 považoval nacistický režim za čas pro zrušení veškerého konfesijního školství a jakékoliv náboženské výuky. Dne 26. února vyzval biskup v plném dómu své diecéze, aby podpisem petice protestovali proti „pohanským školám“. Jeho výzva byla následována mnohými desítkami tisíců lidí, kteří svým podpisem riskovali své bezpečí, majetky, ano dokonce svůj život.

Dne 1. září 1939 vpochoďovala německá armáda do Polska, což mělo za následek vyhlášení války Francií a Anglií. Biskup von Galen se nenechal přivlastnit válkychtivou propagandistickou řečí, nýbrž nařídil svým ovečkám modlitby za vlast a za mír, které končily prosbou, aby „*všechny národy mohly být uchráněny v bezpečí míru, ve spravedlnosti a svobodě*“.

Od poloviny roku 1940 se konala řada diskriminujících opatření proti církvi: církevní budovy mohly být nejdříve otevřeny od desáté hodiny ranní, kněží byli zatčeni a deportováni, kláštery obsazeny a jejich obyvatelé vyhnáni. Biskup von Galen se cítil povinován pozvednout svůj hlas. Po krátkém vnitřním boji pronesl 13. července 1941 první ze tří velkých kázání, která šla do celého světa. Odsoudil vyhnání řádových členů, protestoval proti svěvoli a hrůzovládě a požadoval spravedlnost. Následující neděli pobízel svůj lid ve vytrvání v pronásledování: „*Jsmo kovadlina, a ne kladivo! Jak mocně bije kladivo, stojí tu kovadlina v klidné pevnosti. Co nyní bude ukováno, to jsou ti nespravedlivě zatčení, bez viny vypovězení a zapuzení. Bůh bude stát při nich, aby neztratili formu a držení křesťanské pevnosti, když je hořce udeří kladivo pronásledování a udělí jim nespravedlivé rány.*“

Brzy poté následovalo kázání ze 3. srpna, ve kterém biskup von Galen pranýřoval zavraždění duševně nemocných: „*Zde se jedná o lidi, naše bratry a sestry! Chudé lidi, nemocné lidi, byt i neproduktivní lidi. Ale ztratili tím právo na život? Když se stanou zásada, že lze zabít »neproduktivní« bližní, pak běda nám všem, když se staneme starými a stářími slabými! Pak si není nikdo z nás jistý svým životem. Jakákoliv komise jej může vložit na listinu »neproduktivních«, kteří se podle jejich úsudku stali nehodnými života. (...) Běda lidem, běda našemu německému národu, když svaté Boží přikázání: »Nezabíješ!«, které Bůh na Sina-*

ji oznámil, které Bůh, náš Stvořitel od počátku vepsal do svědomí lidí, nejen že bude překročeno, nýbrž když toto překročení bude trpěno a bez potrestání vykonáváno!“

Naneštěstí eutanazie nevymizela s národním socialismem. Je dnes v mnoha zemích praktikována. Je požadováno její legalizování pod odvoláváním se na „právo na důstojnou smrt“. Navíc jsou mnohé lidské bytosti pod záminkou – podle lékařského vyšetření – své dispozice těžkého postižení zabity ještě před svým narozením. To ukazuje, jak dalece je naše společnost ovládána eugenickou mentalitou, která má hodně společného s tou nacistickou.

Kázání von Galena proti eutanazii bylo jak v Německu, tak v zahraničí velmi rozšířeno. Přineslo biskupovi napomenutí Göringa, který jej obvinil, že „uprostřed války skrze provokativní řeči a provokativní spisy sabotuje odboj německého lidu.“ Hitler dokonce zvažil popravení nepoddajného biskupa. Ale Goebbels mu poradil, aby s tím počkal do konečného vítězství, aby nepovstaly ve Vestfálsku nepokoje. Nicméně bylo zatčeno okolo 40 kněží münsterské diecéze; 10 z nich zemřelo v deportaci.

Roku 1942 nastal ve válce obrat k horšímu pro Německo a země byla stále častěji bombardována aliancí. Biskup se nyní snažil zmírnit hrůzy války pro civilní obyvatelstvo. Napomínal je, aby si nepřisvojovalo propagandistickou nenávist a volání po odplatě.

Roku 1943 prohlásil při příležitosti jedné mariánské pouti: „*Mám svatou po-*

Socha bl. Klementa Augusta von Galena na náměstí před katedrálou v Münsteru

vinnost oznamovat Kristovo přikázání vzdát se nenávisti a odplaty. Je opravdu útechou matce, jejíž dítě při bombovém útoku padne za obět, když jí člověk ujistí: »Zakrátko zabijeme také nějaké anglické matce její dítě? Ne, takové ohlášení pomsty a odplaty není opravdu žádnou útechou!«

Dne 1. února 1944 zdůraznil biskup z Münsteru ve svém postním pastýřském listě, že důvod aktuální katastrofy spočívá v odmítnutí Boží autority moderními lidmi. Pomocí může jen poslouchání Ježíše Krista. Zakončil zapřísaháním: „*Německý národe, nezacpávej si své uši! Slyš hlas Boží!*“

Od října 1943 do října 1944 byly Münster spolu s dómem zničeny leteckými útoky. Biskup von Galen, který v průběhu jednoho bombového útoku těsně unikl smrti, musel uprchnout na venkov; proniknutí aliančních jednotek zažil 31. března 1945 v Sendenhorstu. V následujícím čase starostlivě pečoval o nespočet chudých a nešťastných bez domova a práce. Vzal je pod ochranu před aliančními obsazujícími jednotkami, které pod záminkou kolektivní viny německého národa nechaly obyvatelstvo vědomě trpět rabováním a hladem.

Dne 23. prosince 1945 bylo oznámeno, že Pius XII. udělí kardinálskou hodnost 32 prelátům, mezi nimi také Klementovi Augustovi von Galen. Po namáhavé sedmidenní cestě vlakem převzal münsterský biskup 21. února 1946 v Římě při velké oslavě kardinálský čepec.

Dne 16. března se kardinál von Galen přemístil do zničeného Münsteru, pozdravován nadšeným množstvím 50 000 osob, které v něm viděly nositele naděje pro budoucnost.

Ve svém proslovu vyjádřil politování nad tím, že byl shledán nehodným mučednické smrti; skutečnost, že jej gestapo nezatklo, odvozoval z lásky a věrnosti svých diecézních svěřenců: „*Že jste za mnou stáli a že tehdejší mocipáni věděli, že lid a biskup v diecézi Münster tvoří nerozlučnou jednotu a že, když budou bít biskupa, bude se celý lid cítit bitý, to mě vnitřně posilovalo a propůjčovalo jistotu.*“

To byl poslední veřejný projev „Lva z Münsteru“. Již následujícího dne mu prasklo slepé střevo a 22. března 1946 zemřel.

Z VISION 2000 - 5/2016 přeložil -jn- (Redakčně upraveno)

Heřman Josef (22)

Kdo zde oral pluhem, musel mít u sebe i meč. Mnozí zde již zemřeli nouzí a násilnou rukou, ale stále další je nahrazovali s odhodlaností v srdci. Jet na východ byla velká čest pro každého premonstráta. Proto po skončení kapituly všichni přáli vyvolnému mnoho štěstí.

„Musíš mnoho opustit, Konráde, svoji vlast!“ řekl Heřman, když mu podával ruku.

„Co je to všechno ve srovnání s krásným posláním získávat pro Boha novou zemi!“ řekl mu vážně jinak veselý spolubratr. „A k tomu jsem doma všude tam, kde nosím oděv svatého Norberta.“ Pak se v něm ale opět probudil šibal: „Jistě budu kolikrát vzpomínat na plné hrnce masa v Egyptě, které budeš spolu s tlustým Arnulfem nosit na zdejší stůl.“

„Ach, krásný úřad mi určil probošt!“ zanařikal Heřman.

„Dobré místo, je to dobré místo!“ mluvil Arnulf, který právě přišel a spokojeně si třel tlusté ruce. „Být v tak blízkém postavení ke kuchyni, to je báječné místo!“

„Nevím, jestli vůně z kuchyně budou zvláště podporovat ducha společenství.“

„Ale, jdi mi k šipku!“ opáčil Arnulf. „Poustečna v Duvenhorstu je volná!“

„Není to moudré a poctivé, posmívat se věcem, kterým člověk nerozumí!“ řekl přísně Heřman. „Mezi poustevníky je mnoho poctivých a šlechetných lidí. Ti vědí, že naše doba, která je obtěžkána vinami lidí, potřebuje pokání. Kdo věří v Kristův kříž, nemůže se vysmívat pokání. Je to něco velkého, když se kvůli tomu svobodně zřekne nejkrásnějších pozemských dober. A já se mohu na většinu těchto uprchlíků před světem, těchto zajatců Kristových, dívat jen s velkou úctou.“

„Pro mne je matka, která vychovává své děti v Kristu, víc než nejzbožnější poustevnice!“ řekl rozhodně Konrád.

„Asi máš pravdu,“ odpověděl Heřman, „matka, to je něco velkého. Proto ale není dílo pokání menší. A vše velké má nárok na úctu, když se děje z čistého srdce a dobré vůle! Myslím, že mnoho požehnání pochází z pokání, které se děje radostně před Bohem!“

„Nechci říct, že nemáš pravdu, Heřmane,“ řekl Konrád zamýšleně. „Možná pochází pro mnohého spása z nějaké poustevny nebo kláštera, na který třeba ani nepomyslí.“

„Myslím si dokonce,“ pokračoval Heřman, „že pořádný kus dějin utvářejí ti, kteří slouží Bohu v tichu a pokoře, o kterých nikdo ani nic neví. Neboť dějiny národů neřídí jen ti, kteří mají moc na zemi, ale i Boží ruka. Modlitba a oběť vedou Boží ruku, aby dala požehnání a mír!“

„Máš pravdu Heřmane,“ odpověděl Konrád a podíval se vážně na přítele. „A proto mám jednu prosbu, dříve než odejdu: Modli se za mne!“

„Ze srdce a rád, nezapomenu na to!“ ujistil ho dojatý Heřman.

„Pak bude všechno v pořádku!“ odpověděl spolubratr vyslaný do ciziny, a se šibalským úsměvem dodal: „Jsi mi přece zavázán, vždyť jsem ti udělil klášterní křest v naší umývárně!“ Se smíchem se rozešli.

Druhého dne nesli oba otcové poprvé mísy na klášterní stůl. Tak to bylo zvykem ve Steinfeldu, že kněží obsluhovali nejen spolubratry, ale i žáky. Úsměv přeběhl po všech tvářích, když se otevřely dveře a dva otcové se objevili s mísami v rukou. Za vysokým a štíhlým Heřmanem funěl tlustý Arnulf, který se zálibně díval na obsah mísy, jež spočívala na jeho vypěstovaném bříšku. Žáci vybuchli v otevřený smích a otec Anton přes napomínání s úsměvem pronesl: „Antonín vedle průvodce!“

Ani sám probošt nemohl zadržet smích a bratr, který předčítal, musel udělat pauzu ve čtení ze životopisu svatého Norberta.

Služba u stolu ve steinfeldském klášteře obnášela spoustu práce. Otec Arnulf ji dělal rád kvůli lepším vztahům s kuchyní. Ale Heřmanovi bylo líto, že má tak málo času na modlitbu a rozjímání. I z bohoslužby museli předčasně utíkat, aby vše připravili.

Otec Arnulf dělal svou práci dobře a rád, ale Heřman byl smutný, že mu probošt přidělil tento úkol.

Jen jedno jej těšilo. Služba u stolu dostala jídlo, teprve až všechny obsloužila. Heřmana to těšilo, protože se mohl časem nepozorovaně postít.

Tak se mohl stávat podobným našemu Pánu, který se zde na zemi postil. Kdyby seděl se všemi u stolu, nebyl by půst pro něj tak snadný. Teď to ale věděl jen pater Arnulf a ten o tom mlčel, protože byl s nerovným rozdělením jídla pro službu velmi spokojen.

Nyní konal Heřman službu u stolu již celý rok. Ale jednoho dne se mu jeho úřad „přejedl“, že se rozhodl poprosit probošta, aby mu jej odebral. Předtím šel ale ještě do klášterního kostela, aby si u Panny Marie vyprosil radu.

Modlil se tak usebraně, jako již dlouho ne, protože ho starosti s tímto úřadem opravdu trápily. Jeho duši přepadl stesk po domově, tím větší, že se modlil zcela sám.

„Svatá Matko,“ modlil se, „ty znáš touhu mé duše. Ty víš, jak rád bych žil pro tebe a tvé božské Dítě. Vezmi mi, prosím, tento úřad, který mne tak často vzdaluje od modlitby a zatěžuje mne pozemskými věcmi. Ať mne tohoto úřadu zbaví, Maria!“

Pak se mu ale zdálo, jako by slyšel z úst Matky Boží odpověď. Zcela jasně a přitom opravdově měl teď ve své mysli Mariinu odpověď: „Vím, že nemůžeš mít větší úkol než sloužit svým bratřím!“

To Heřmana obdivuhodně povzbudilo a potěšilo. Teprve teď viděl svou službu v celé její velikosti a důstojnosti. Když krátce potom vstupoval do své cely, našel otevřené Písmo svaté. Probošt, který věděl, co trápí duši mladého kněze, otevřel Písmo na 22. kapitole Lukášova evangelia, a Heřman četl slova, která se hluboce dotkla jeho duše:

„Vznikl mezi nimi spor, kdo z nich je asi největší. Ježíš jim řekl: »Králové vládnou svým národům, a kdo mají moc, dávají si říkat dobrodinci. U vás však ať to tak není! Ale kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo je představený, ať je jako ten, kdo druhým slouží. Vždyť kdo je větší: ten, kdo sedí u stolu, či ten, kdo obsluhuje? Přece ten, kdo sedí u stolu? Já však jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží.«“

Heřman tiše zavřel knihu a modlil se z celého srdce: „Bože, děkuji ti za úřad, který jsi mi svěřil!“

O něco později stejně vzal probošt Heřmanovi službu u stolu a ustanovil ho sakristánem. Poté, co obsluhoval bratry u stolu, směl teď připravovat Boží stůl.

S obrovským nadšením se vrhl Heřman do nové práce. S největší úctou připravoval oltáře, kalichy a liturgická roucha. Jeho největší radostí bylo, že nová služba jej stále vedla do blízkosti svatostánku. Teď byl celý jeho život, jeho modlitby a práce ozářeny leskem věčného světla.

Velmi často klečel před svatostánkem, ve kterém přebývá náš Pán mezi lidmi, a stále znovu se mu ze rtů drala vnitřní úpěnlivá prosba: „Pane, daruj pokoj!“ To byla základní myšlenka jeho modliteb ode dne svěcení. Mladý kněz velmi trpěl bolestmi, které sužova-

ly církev a říši. Trhlina, která je rozdělovala, vedla bolestně i uprostřed jeho vlastního srdce.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:

*Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Duchovní zápas

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

opakovaně objevují, aby byly demaskovány a odmítnuty. Všichni s tím máme zkušenost, všichni: že tě napadne špatná myšlenka, dostaneš chuť něco udělat či pomluvit druhého člověka... Všichni, všichni jsme pokoušeni a musíme bojovat, abychom neupadli do pokušení. Pokud někdo z vás nemá žádná pokušení, řekněte to, protože to by byla mimořádná věc! Všichni jsme vystaveni pokušení a všichni se musíme naučit, jak v těchto situacích pokračovat v životě.

Je mnoho lidí, kteří si sami udělují rozhřešení a myslí si, že jsou v pořádku. „Ne, já se chovám slušně, já tyhle problémy nemám.“ Ale nikdo z nás není v pořádku. Pokud se někdo cítí v pořádku, tak se mu to jen zdá. Každý z nás toho může tolik napravit a také má být ostražitý. Někdy se stane, že přistoupíme ke svátosti smíření a upřímně řekneme: „Otče, nepamatuji si, nevím, jestli mám hříchy...“ Ale to je nedostatečná znalost toho, co se děje v srdci. Všichni jsme hříšníci. A trocha zpytování svědomí, trocha vnitřního pohledu nám prospěje. Jinak riskujeme, že budeme žít ve tmě, protože jsme si na tmu zvykli a už nedokážeme rozlišit dobro od zla. Izák Syrský řekl, že v církvi je větší ten, kdo zná své hříchy a pláče nad nimi, než ten, kdo vzkřísí mrtvého. Všichni musíme prosit Boha o milost uznání, že jsme ubozí hříšníci, kteří potřebují obrácení, a uchovat si v srdci důvěru, že žádný hřích není příliš velký pro nekonečné milosrdenství Boha Otce. To je úvodní lekce, kterou nás Ježíš obdarovává.

Vidíme to na prvních stránkách evangelií, především když se dozvídáme o křtu Mesiáše ve vodách řeky Jordánu. Tato epizoda má v sobě cosi překvapivého: Proč se Ježíš podrobuje takovému očištnému obřadu? Vždyť je Bůh, je přece dokonalý! Z ja-

kého hříchu se Ježíš vůbec musí kát? Ze žádného! Dokonce i Křtitel je pohoršen do té míry, že text praví: „Ale Jan se bránil a říkal: »Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?«“ (Mt 3,14) Ježíš je však zcela jiný Mesiáš, než jak ho Jan ohlašoval a jak si ho lidé představovali: neztělesňuje rozhněvaného Boha a nesvolává k soudu, ale naopak stojí v zástupu s hříšníky. Jak to? Ano, Ježíš jde s námi, s námi všemi hříšníky. Není hříšníkem, ale je mezi námi. A to je krásná věc. „Otče, mám tolik hříchů!“ – „Ale Ježíš je s tebou, mluv o nich, on ti z nich pomůže.“ Ježíš nás nikdy nenechává samotné, nikdy! Dobře o tom přemýšlejte. „Ach, otče, dopustil jsem se velkých chyb!“ – „Ale Ježíš tě chápe a provází tě: chápe tvůj hřích a odpouští ti ho.“ Na to nikdy nezapomínejte! V těch nejhorších chvílích, ve chvílích, kdy sklouzneme k hříchům, je Ježíš vedle nás, aby nám pomohl povstat. To přináší útěchu. Tuto jistotu nesmíme ztratit: Ježíš je vedle nás, aby nám pomohl, aby nás ochránil a také aby nás po hříchu pozvedl. „Ale, otče, je pravda, že Ježíš všechno odpouští?“ – „Všechno. Přišel, aby odpustil, zachránil. Přeje si jediné – abys měl otevřené srdce.“ Bůh nikdy nezapomíná odpouštět: to my kolikrát ztrácíme schopnost prosit o odpuštění. Získejme zpět tuto schopnost prosit o odpuštění. Každý z nás má mnoho věcí, za které může prosit o odpuštění: každý z nás ať si to v nitru promyslí a dnes o tom promluví s Ježíšem. Mluv s Ježíšem takto: „Pane, nevím, jestli je to pravda, nebo ne, ale jsem si jistý, že se ode mě neodvracíš. Jsem si jistý, že mi odpouštíš. Pane, jsem hříšník, hříšnice, ale prosím, nevzdaluj se.“ To by dnes

byla krásná modlitba k Ježíši: „Pane, neodvracej se ode mne.“

Hned po křtu se Ježíš podle evangelií odebral na poušť, kde byl pokoušen satanem. Zde se opět nabízí otázka: Z jakého důvodu musí Boží Syn poznat pokušení? I v tomto případě se Ježíš projevuje solidárně s naší křehkou lidskou přirozeností a stává se naším velkým vzorem: poku-

šení, kterými prochází a nad kterými vítězí vprostřed vyprahlé kamenité pouště, jsou prvním poučením, které nám jako učedníkům předává. Zakusil to, na co také my máme ustavičně být připraveni: život se skládá z výzev, zkoušek, křížovatek, protichůdných vizí, skrytých svodů, rozporuplných hlasů. Některé hlasy dokonce silně vábí – ďábel totiž pokouší Ježíše tím, že se uchyluje ke slovům Písma. Musíme si zachovat vnitřní jasnozřivost, abychom si vybrali cestu, která skutečně vede ke štěstí, a pak usilovat o to, abychom se na pouti nezastavili.

Pamatujme, že jsme vždy rozpolceni mezi opačnými extrémami: pýcha soutěží s pokorou, nenávisť se staví proti lásce, smutek brání pravé radosti z Ducha, zatvřelost srdce odmítá milosrdenství. Křesťané po těchto rozmezích neustále krácejí. Proto je důležité uvažovat o neřestech a ctnostech: pomáhá nám to překonat nihilistickou kulturu, v níž se vytrácí rozhraní mezi dobrem a zlem, a zároveň nám to připomíná, že člověk, na rozdíl od jakéhokoli jiného tvora, může vždy překonat sám sebe, otevřít se Bohu a kráčet ke svátosti.

Duchovní boj nás tedy vede k tomu, abychom se blíže podívali na neřesti, které nás spoutávají, a s Boží milostí kráčeli k těm ctnostem, které v nás mohou rozkvést a vnést do našeho života jaro Ducha.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 11. 3. 2024

6:05 Klapka s Václavem Fořtem **7:10** Čas pro Malawi
7:55 Dřevěné návštěvy: Zdeněk Vilém **8:15** Hlubinami vesmíru s Mgr. Pavlem Gabzdylem: Měsíc, 1. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poklad z Jelínkova domu **9:30** Outdoor Films s Viktorií Lörinczovou a Tomášem Vaňourkem: Cesta jako žádná ze sta **11:00** Trendy ochrany přírody **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnici **13:15** Střípky z ostravské archeologie: Příběh jedné kamen [P] **13:25** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **14:05** Noční univerzita: Dušan Majer – Poprvé na kometě **14:55** Kalvária Nitrianské Pravno **15:30** Klíč zbraní **16:00** V souvislostech **16:20** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: S cimbalom za oceán **17:40** Setkání: Stanislav Šec – Méditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíšův vjezd do Jeruzaléma **18:12** Irsko, hluboce zakořeněná víra **18:30** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **18:50** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahohřešení **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:15** Plně hnízdo v Královéhradeckém kraji [P] **21:45** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **22:05** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava **22:30** Kulatý stůl **23:55** Večer chval: Živá modlitba a chvála – skupina Efof **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Nadá Urbánková – zpěvačka (1. část) **6:45** Absolventi: Karol Marko **7:15** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Třidenní běh v Novohradských horách **7:45** Kambodža – Zmrzačený Kristus **8:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Můj chrám: prof. MUDr. Králíčková Milena, Ph.D., Arkýřová kaple v pražském Karolinu **9:40** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **10:45** Plně hnízdo v Královéhradeckém kraji **11:15** V pohorách po horách: Malý Rozsutec – Malá Fatra **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kazachstán, poutní kostel **13:45** V pohorách po horách: Velký Blaník **14:05** Výpravy do divočiny: Ukradená divočina **15:05** Na startu **15:35** Terra Santa News: 6. 3. 2024 **16:00** Muzikanti, hrajte: Valaška **17:00** Dokořán: S Tomášem Czerninem **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vyhnání prodavačů z chrámu **18:10** Animované biblické příběhy: Chléb z nebe **18:40** Toulky po Slovensku – Kremnica **18:50** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** S chutí přes práh **21:10** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **21:25** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Václav Malý **21:36** Pěšky hezky česky: Cyrílometodějská stezka **22:00** Zahajovací koncert: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **23:40** Velehradská zastavení: Díl 5. – Působení Tovaryšstva Ježíšova **0:00** Flešbky – Godzone podcast: Mário Tomášik – Skrývali jsme se po bytech **0:30** Láska **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 3. 2024

6:05 Klapka se Staňou Domanským **7:10** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2024 **7:30** Noční univerzita: Dušan Majer – Poprvé na kometě **8:20** Mosambik – Jsem vnitřní uprchlík **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Hlubinami vesmíru s Mgr. Pavlem Gabzdylem: Měsíc, 1. díl **10:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? **14:05** Mezi nami – Rastislav Zelenay **14:55** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **15:55** Jak potkávat svět: S Martinem Chodúrem **17:30** Terra Santa News: 13. 3. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vdovin haléř **18:10** Strýček Emu **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála [L] **21:05** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Krajina, zrcadlo duše **21:50** Moudrost mnichů: Recept na nudu **22:05** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **22:50** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnici **23:20** Železné hory **0:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2024 **0:20** Generální audience papeže Františka **0:40** Famílie Korbel – Příběh z druhé strany **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Nadá Urbánková – zpěvačka (2. část) **6:30** Liběšice **6:35** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **6:55** Nejste na to úplně sami (1. díl): Rady a tipy pro pečující **7:10** Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid **7:35** Má vlast: Týnský chrám **8:35** Terra Santa News: 13. 3. 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** S chutí přes práh **9:40** Kulatý stůl **11:05** Harfa Noemova: Má vlast – Šárka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby: Ježíšovo veřejné působení **13:15** Velké ticho v Policanech **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Jitka Molavcová – Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál – cyklus komorních koncertů **15:35** Proměna duchovního malířství napříč stáletími: Výtvarná díla v křesťanství s Mons. Josefem Gazdou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2024 **16:20** Padající andělé **16:45** Lidé z cest **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Poslední večere **18:15** Ovečky: 5. neděle postní **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **19:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Pálava – Pavlovské vrchy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře [L] **21:30** Moudrost mnichů: Recept na stres **21:45** V pohorách po horách: Pecný – Hrubý Jeseník **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Tiché hrozby – Bouřlivé počasí **0:30** Okřídlení sousedé: Obyvatelé půd **0:45** Zatloukal na víně **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 3. 2024

6:05 Klapka s Danuší Kubátovou **7:05** Do varu s Maxem Kašparů: Krize životních hodnot **7:25** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorská ves **7:50** Ladicí z Hříňovej **8:10** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Pražská Loreta **9:45** Pomoc, která se točí **10:10** ARTBITR – Kulturní magazín **10:20** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **12:55** Island – Napříč ledovou pustinou **13:25** Setkání:

Jan Bartošek – klášter v Kostelním Vydří **13:35** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **14:00** Za obzorem: Projekt HledamBoha.cz [L] **14:35** Hráti si dovoleno **15:00** Cesta kříže: Křížová cesta v hudbě a obrazech **15:55** Zvěčněné šupolím **16:20** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **16:40** Lednický park vypravuje **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista **18:15** Hermie a ustrašený pavouk **18:45** Naši – osobnosti lidové kultury – Zdeněk Bláha **19:01** ARTBITR – Kulturní magazín: Tonda, Slávka a kouzelné světlo **19:11** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Orient Express **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Respekt nadevše **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe není spolu **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** V pohorách po horách: Velký Blaník **21:40** Za obzorem: Projekt HledamBoha.cz **22:15** Poletuchy: Na skok do Valtic **22:55** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **23:40** Danças Ocultas & Dom la Nena **0:20** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jan Hanák – kněz a publicista **6:45** Absolventi: Pavel Valášek **7:15** Duchovní malby: Svati **7:40** Stone Magic – Hradý **7:50** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **7:55** Animované biblické příběhy: Chléb z nebe **8:20** Ovečky: 5. neděle postní **8:35** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli statečný mravenec **9:15** Strýček Emu **9:40** Flešbky – Godzone podcast: Ján Buc – Nebraňme se tomu, co chce Bůh **10:10** Viac ako pieseň (6. díl): Lucia Launerová a píseň Maličké stádo **10:25** Jsi krásná – Příběh Em **11:05** Grófská obec Gbeľany **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z baziliky Santa Maria Maggiore, Řím 2019 **13:30** Pod lampou **15:35** Portréty krajiny **16:05** Ondrášovské putování: Rožnovské slavnosti 2023 **17:20** Sýrie – Není to konec **18:00** Slovo na neděli: 5. neděle postní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá: Síla poslušnosti **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** Magazín Mary's Meals [P] **21:30** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry [P] **21:45** Dekalog VIII.: Osmé přikázání **22:45** Jak potkávat svět: S Hradišťanem **0:15** Ženy naší rodiny **0:35** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašy **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 3. 2024

6:05 Klapka s Davidem Surým **7:10** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **8:00** Slovo na neděli: 5. neděle postní **8:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **9:50** Magazín Mary's Meals **10:10** Poutníci času: S Tomášem Šapovalovem **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Blatnička **14:30** Křížová cesta: Já jsem s Tebou **14:50** Dobrodružství před kamerou **16:00** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Krajina, zrcadlo duše **16:45** Dřevěné návštěvy: Ivan Moravec **17:04** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1–45) **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Ovečky: 5. neděle postní **18:20** Bratr oheň: Vznešený rytíř **18:45** Strýček Emu [P] **19:00** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pravda o lži **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Milanem Uhdem [P] **20:50** Až navěky **22:30** Má vlast: Konice **23:55** Buon giorno s Františkem **0:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 3. o 19:00 hod.: Svätá omša spojená s duchovnou obnovou (náboženský program)

Priamy prenos svätej omše z kaplnky TV LUX, pri príležitosti televíznej duchovnej obnovy spojenej s krátkou adoráciou.

Utorok 12. 3. o 14:15 hod.: V škole Ducha (Dve prekážky k svätosti / vzdelávací program)

Duchovná obnova s Felixom Jánom Tkáčom, OFM Cap, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Streda 13. 3. o 20:55 hod.: Večer z nádvorí (hudobný program)

Vyberte sa s nami raz mesačne na nádvorie našej prešovskej pobočky, kde sa počas letných večerov stretávajú hudobníci, ktorých všetci dobre poznáme. Ako sa dostali k hudbe? S kým spolupracujú? Čím a ako žijú? To všetko nám prezradia práve počas Večerov z nádvorí.

Štvrtok 14. 3. o 13:20 hod.: Tajomstvá Vatikánu (Štátik v tieni baziliky / 3), (dokument)

Táto časť nám priblíži históriu pápežského štátu a Mestského štátu Vatikán. Dozvieme sa, prečo a ako prvý pápežský štát zanikol, aj ako vznikol Vatikánsky mestský štát v 20. rokoch minulého storočia.

Piatok 15. 3. o 18:25 hod.: Živé obrazy (Pohľad zhora / vzdelávací program)

Ukrižovaný Kristus Salvadora Dalího.

Sobota 16. 3. o 20:30 hod.: Zázrak v cele číslo 7 (film)

Mentálne postihnutý otec je obvinený z vraždy malého dievčatka, pre políciu je jednoznačne vrah a nikoho nezaujíma, že všetko mohlo byť inak. Dostane sa do väzenia, ale myslí len na svoju malú dcérku. Jeho spoluväzňom sa podarí prepašovať jeho dcéru.

Nedeľa 17. 3. o 14:00 hod.: Pôstne kázne kardinála R. Cantalamessu, OFM Cap (4), (náboženský program)

Záznam kázni na Pôstne obdobie, ktoré prednesie kazateľ pápežskej domácnosti kard. Raniero Cantalamessa, OFM Cap.

FATYM Vranov nad Dyjí srdečne zve všetchny ctiteľa sv. Floriána na **SVATOFLORIÁNSKOU MŠI SVATOU**

KDY: V sobotu 4. května 2024, v den sv. Floriána, v 9 hodín dopoledne. **KDE:** Ve farním kostele ve Vranově nad Dyjí. Po mši sväté bude položen věnec u morového sloupu u sochy sv. Floriána.

Svätý Florián je patronem profesí, které souvisejí s ohněm: hasičů, hutníků, komínků, hrnců, kamnářů či pekářů, i zedníků. Je také vzýván jako ochránce proti suchu, ohni, povodním, válce a neúrodě.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. - 16. BŘEZNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 3.		PO 11. 3.		ÚT 12. 3.		ST 13. 3.		ČT 14. 3.		PÁ 15. 3.		SO 16. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Nešpory:														
SO 9. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	404	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 10. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 2 Kron 36,14–16.19–23

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvoboď nás!*

2. čt.: Ef 2,4–10

Ev.: Jan 3,14–21

nebo čtení z cyklu A

(pokud se na Bílou sobotu křtí):

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8–14

Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 11. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat,*

Hospodine, neboť jsi mě

vysvobodil.)

Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 12. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin*

zástupů, Bůh Jakubův je naší

tvrzí.)

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 13. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý*

je Hospodin.)

Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 14. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás,*

Hospodine, pro náklonnost

k svému lidu.)

Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 15. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22

Ž 34(33),17–18.19–20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin*

těm, kdo mají zkroušené srdce.)

Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 16. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

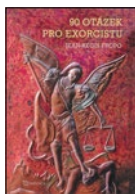
Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože,*

k tobě se utíkám.)

Ev.: Jan 7,40–53

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

EXORCISTÉ K NÁM PROMLOUVAJÍ

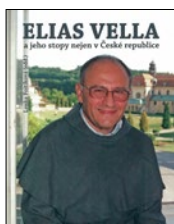

90 OTÁZEK PRO EXORCISTU

Jean-Régis Fropro • Z francouzštiny přeložila Veronika Matiašková • Redakce Dagmar Kopecká • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná • Předmluva Mons. Dominique Rey, biskup v Fréjus-Toulon

Opravdu existuje ďábel? Proč se někdo dostane do jeho moci? Můžeme být od jeho vlivu osvobozeni? Jaká je úloha exorcisty? A co můžeme dělat sami na svoji ochranu? Proč žehnat předměty, prostory, auta – není to jen pověra? Co znamená New Age? Na devadesát podobných otázek odpovídá stručně a srozumitelně P. Jean-Régis Fropro z Francie, který posloužil exorcismem nebo modlitbou za osvobození už více než dvěma tisícům lidí. Jiné zase poslal na psychiatrii, nicméně z zkušenosti potvrzuje: Ano, ďábel existuje a působí i dnes. Jeho moc však není neomezená a Ježíš Kristus svou církev vyzbrojil, aby proti němu mohla účinně bojovat. Pro dokreslení některých otázek uvádí autor i dvě desítky konkrétních případů, které ilustrují působení Zlého v životě jednotlivce, a možnosti pomoci ze strany církve.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 138x195 mm, 240 stran, 319 Kč

ELIAS VELLA A JEHO STOPY NEJEN V ČESKÉ REPUBLICE

Vybrala a napsala Lenka Fojtíková
Překlad rozhovorů Alena Gollová, Václav Čáp, Jana Ungerová a P. Josef Chyba

Kniha byla vydána k prvnímu výročí úmrtí výjimečného kněze a exorcisty, který z rod-

né Malty přijížděl bezmála třicet let do naší země i na Slovensko sloužit vyučováním, modlitbou a osvobozováním. Kniha je rozdělena do pěti kapitol. První připomíná jeho život, na ni navazují svědectví lidí, kterých se vyučováním a službou otce Eliase zásadně dotkla. Další blok jsou střípky z vyučování P. Velly, které autorka zaznamenala při jeho exerciciích na různých místech, kde opakovaně přednášel. Vellův pohled na svět, lidské bolesti a službu exorcisty v další části odhalují rozhovory, které s ním novinářka Lenka Fojtíková vedla v průběhu dvaceti let. Textovou část uzavírá homilie provinciála minoritského řádu P. Colina Sammuty OFM Conv. z pohřební mše svaté v klášterním kostele v Saint Paul's Bay na Maltě. Součástí je fotogalerie P. Eliase Velly OFM Conv. se snímky z jeho služby i setkání s přáteli.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Váz., 155x195 mm, 136 stran, 239 Kč

BIBLE

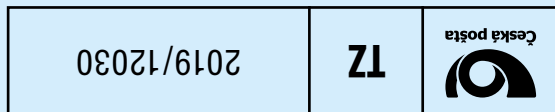
NOVÝ ZÁKON, ŽALMY A PŘÍSLOVÍ - ČESKÝ EKUMENICKÝ PŘEKLAD Přeložily ekumenické komise pro Starý a Nový zákon • Odpovědný redaktor Pavel Nápravník

Český ekumenický překlad textu Nového zákona, Žalmů a Přísloví v oblíbeném kapsním vydání. Jednosloupcová sazba a praktické značení pro snadné vyhledávání jednotlivých knih. Kromě textu Nového zákona, Žalmů a Přísloví obsahuje kniha i základní informace o Bibli.

Česká biblická společnost • 140x210 mm, 574 stran,
vazba: šitá měkká - 298 Kč, pevná - 398 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválně se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz); e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz); povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzungeforje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádáme nezávislé příspěvky nevracíme.